

berettiget til at fordre, og jeg tror ikke, at man uden videre kan se bort derfra. Mindretallet har derfor ligeoverfor denne Del af Overtskridelserne, de egentlige Overtskridelser, der ere opførte paa Lillægssbevillingen, troet at burde indtage det Standpunkt, at det sammen med Flertallet indstiller til Thinget ikke nu at godkjende dem. Vi have gjort det af den Grund, jeg her har udtalt, vi have gjort det, fordi Overtskridelserne forholdsvis ere saa betydelige, og vi have gjort det, fordi vi mene ikke i Diebliffet at kunne overse, hvor nødvendige alle disse Overtskridelser have været. Vi have da ment, at det vilde være det Rimeligste at lade Statsrevisionen nøiagtigt gennemgaa hele Sagen og saa i sin Tid gjøre sin Indstilling til Rigsdagen. Flertallet mener, at man bør gaa en anden Vej og jeg skal udtale, at skjøndt Mindretallet ikke vil kunne gaa med til det Vindringsforslag, som idag er anmeldt, og vil stemme derimod, vil Mindretallet ikke derfor, selv om dette Vindringsforslag skulde blive vedtaget, negte sin Stemme til selve Forslaget om Udvalgs Nedsættelse, men vi ville foretrække, at man ikke gaar den Vej og indskrænker sig til at sige: Saaledes som Sagen nu staar, ville vi ikke ved vor Afstemning billige, hvad der er flet, vi udsætte det, indtil Statsrevisionen nøie har undersøgt alle berenhørende Forhold. Jeg maa tillige sige som en Sidebemærkning, at jeg tror, at den Stilling, vi have indtaget, ogsaa er den i politisk Henseende Nøieste; thi vi ville derved undgaa al Frygt for Konflikt paa denne Lillægssbevillingslov. Jeg vil nu vende tilbage til Spørgsmaalet om Reserverfonden, og hvad der i saa Henseende flete isjor. Sjør blev det os bekendt, at Administrationen ansaa sig berettiget til af Reserverfondens Midler at tage en vis Sum til dermed at betale den Overtskridelse, som viste sig at maatte komme paa Maskineriet. Igjennem Forhandling med den daværende høitærede Kirke- og Undervisningsminister Lykkes det imidlertid at faae anerkjendt, at han ikke ansaa sig for berettiget til af Reserverfondets Midler at tage Summer, for dermed at beseftige egentlige Bygningsarbeider ved det nye Theater. Min Stilling, og jeg tror ogsaa at kunne sige Mindretallets Stilling i det Hele taget var isjor og er ogsaa iaar den, at vi ikke betragte den saakaldte Reserverfond som en egentlig Reserverfond i almindelig Betydning. Det er og har altid været Noget, der mere nærmede sig til en Rassebeholdning end til en Reserverfond. Vi have bestandig antaget, at Administrationen maatte have Ret til at bruge til Theatrets Fordel af denne Beholdning, forsaavidt der ikke fandtes positive Lovbestemmelser som derimod kunde gjøres gjældende. Den kunde først og fremmest naturligvis bruge det til Theatrets daglige Drift og til de Udgifter, som deraf maatte følge, eller som kunde være hensigtsmæssige, nyttige og nødvendige for at holde Theatret i god Drift; men da, som jeg begyndte med, Loven af 18de Juni 1870 paa en aldeles be-

stemt Maade har afgrændset Bevillingen til det nye Theater, kunne vi ikke anerkjende, at der til den nye Theaterbygning og dens Udstyr kunde bruges noget af Beholdningen uden særlig Bevilling; thi derigjennem vilde der i Birkeligheden fremkomme en Overtskridelse af denne Lov. Nu har Loven formentlig saa tilstrækkelig tydeligt og klart udtrykt, hvilke Udgifter den har ment, der skulde afholdes af de 470,000 Rd., som den omhandler, at der ikke lettelig selv i det Enkelte vil opkomme Lov; at den kan opkomme, skal naturligvis ikke negtes, men den vil ikke letteligen kunne opkomme og sikkerligen ikke i det Større. Nu har det jo viist sig, at Reserverfonden ikke længere eksisterer eller saagodt som ikke eksisterer, og af de Oplysninger, der ere os meddelte, og som foreligge i Betænkningen, vil det ses, at en ikke ringe Del af Reserverfondens Beholdning er brugt til, hvad der kommer indenfor Loven af 18de Juni 1870. Som jeg før gjorde opmærksom paa, har imidlertid Administrationen allerede fra Samlingen 1871—72 været af den Formening, at den kunde bruge af denne Beholdning til alle de Udgifter, som ikke i allerstrengeste Forstand vedkom selve Bygningen, men som dog virkelig komme indenfor de Grændser, som ere affatte ved Loven af 18de Juni 1870, og i Genhold til denne Anskuelse er Reserverfonden af Regjeringen delvis forbrugt til saadanne Udgifter. Jeg er nu af den Formening, at, forsaavidt disse Udgifter alle kunde være forudsete isjor, burde de have været forelagte os til Bevilling, forsaavidt de derimod ikke have kunnet været forudsete, vil jeg betragte det som naturligt, at de ere blevne afholdte; thi de have været omtrent nødvendige alle, men dog maa jeg udtale, at de da burde opføres paa en Lillægssbevilling. Jeg kan ikke udtale mig bestemt om, hvorvidt de fleste af disse Udgifter kunde være komne til Bevilling isjor, men at det kunde være flet med nogle af dem, er der ingen Tvivl om, og det forekommer ogsaa Mindretallet, at efter den Forhandling, som foresaldt her isjor om Udgiften til Maskineriet, vilde det have været det Naturligste, om Regjeringen i Genhold hertil ogsaa havde fundet sig foranlediget til at søge Bevilling paa disse Udgifter. Jeg siger ikke som den meget ærede Ordfører, at vi i saa Henseende have modtaget et Løfte, som ikke er bleven holdt, men jeg vil sige, at efter hele den Forhandlings Karakter, efter de Ytringer, der bleve gjorte gjældende fra vor Side, og som ikke ere blevne modtagne, ialtsald bestemt fra Regjeringens Side, kunde vi have ventet, at der var søgt Bevilling paa disse Udgifter allerede isjor, naturligvis, som jeg før sagde, forsaavidt man kunde forudsæ dem. Jeg har nu i al Kortbed søgt at gjøre det høie Thing bekendt med Mindretallets Stilling i denne Sag; jeg haaber at have været forstaelig og skal saa slutte mine Udtalelser hermed.